

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2021, sp. zn. 7 Tdo 501/2021, ECLI:CZ:NS:2021:7.TDO.501.2021.1

Číslo: 54/2022

Právní věta:

S ohledem na ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř. je přípustným důkazním prostředkem i záznam telefonického rozhovoru, který byl pořízen jedním z jeho účastníků bez souhlasu druhého účastníka téhož telefonického rozhovoru (viz obdobně rozhodnutí pod č. 7/2008 Sb. rozh. tr.). Proto je možno k důkazu použít i záznam telefonického rozhovoru, který pořídil volající (např. zástupce pojišťovny) a jímž si ověřoval u volaného některé okolnosti související s činností volajícího (např. okolnosti pojistné události, ohledně níž volaný uplatnil nárok na pojistné plnění). To platí i v případě, jestliže volající výslovně nesdělil volanému, že telefonický hovor je zaznamenáván, a nedotázal se ho na souhlas s pořízením takového záznamu, pokud však zřetelně deklaroval své postavení a smysl hovoru a celá komunikace byla zjevně srozumitelná. Za této situace nejde o nezákonné donucení k získání důkazu od volané osoby ve smyslu § 89 odst. 3 tr. ř., které by vylučovalo použít záznam telefonického rozhovoru jako důkazní prostředek.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.05.2021

Spisová značka: 7 Tdo 501/2021

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Důkaz

Předpisy: § 89 odst. 2 tr. ř.
§ 89 odst. 3 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Dotčená rozhodnutí:

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2007, sp. zn. [5 Tdo 459/2007](#), uveřejněné pod číslem 7/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. [3 Tdo 593/2009](#), uveřejněné pod číslem 22/2010 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2009, sp. zn. [8 Tdo 921/2009](#), uveřejněné pod číslem 3/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2010, sp. zn. [5 Tdo 1524/2010](#), uveřejněné pod číslem 38/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 3. 1. 2002, sp. zn. [7 To 130/2001](#), uveřejněné pod číslem 26/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 17. 8. 2017, sp. zn. [6 To 62/2017](#), uveřejněný pod číslem 46/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2006, sp. zn. [8 Tdo 763/2006](#)

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného V. M. podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. 8 To 13/2021, v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 91 T 66/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. 91 T 66/2020, byl obviněný V. M. uznán vinným přečinem pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 20 měsíců.

2. Přečinu pojistného podvodu se podle zjištění soudu prvního stupně obviněný dopustil v podstatě tím, že poté, co dne 7. 11. 2019 na blíže nezjištěném místě v B. elektronicky požádal obchodní společnost Generali Česká pojišťovna, a. s., o vyplacení pojistného plnění z pojistné smlouvy č. 3153473717 z důvodu trvalých následků po úrazu pravého kolene ze dne 19. 6. 2018, přičemž odškodnění trvalých následků bylo šetřeno jako pojistná událost č. 1807579580042, během telefonického hovoru dne 2. 1. 2020 k upřesnění informací o pojistné události s likvidátorem obchodní společnosti Generali Česká pojišťovna, a. s., zamlčel informaci o operaci pravého kolene ze dne 4. 10. 2002 a nepravdivě uvedl, že se nikdy v minulosti neléčil s pravým kolenem.

3. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2021, sp. zn. 8 To 13/2021, bylo odvolání obviněného podané proti výroku o vině i trestu podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítnuto.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Toto usnesení odvolacího soudu napadl obviněný dovoláním, opírajícím se o důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Namítl, že soudy zjištěný skutek není trestným činem, jelikož nebyla naplněna subjektivní stránka jeho skutkové podstaty, a v případě, že by byla naplněna, soudy měly postupovat v souladu se zásadou subsidiarity trestní represe. Obviněný shledal nedostatek zavinění v tom, že nebylo prokázáno úmyslné sdělení nepravdivé informace při telefonickém hovoru dne 2. 1. 2020, přičemž si na tento telefonický hovor nepamatuje. Obviněný poukázal na lékařskou zprávu MUDr. H. L., z níž vyplynulo, že trpěl, mimo jiné, poruchami paměti. Bez významu není ani jeho psychická heredita a rovněž skutečnost, že je v invalidním důchodu pro psychiatrickou diagnózu, přičemž z posudku o invaliditě vyplývá, že má problémy s pamětí. Pokud slyšel nahrávku telefonického hovoru, je z ní patrné, že odpovídá na artroskopickou operaci kolene, která se udála 18 let před zmíněným telefonickým hovorem, a proto si ji v daný okamžik nevybavil, a to jednak s ohledem na dobu, která uplynula od operace, jednak s ohledem na svůj psychický stav. Jestliže tedy uvedl při telefonickém hovoru dne 2. 1. 2018 nesprávnou informaci, nestalo se tak v úmyslu zatajit

skutečnost, že byl operován. Soudy navíc nevyhověly návrhu obviněného na výslech svědkyně MUDr. H. L., případně nepřistoupily k jím navrhovanému vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, v čemž spatřoval extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními soudů a listinným důkazem – lékařskou zprávou MUDr. H. L. Dále obviněný namítl, že soud postavil závěr o jeho vině na jediném důkazu, a to nahrávce telefonického hovoru ze dne 2. 1. 2018, přičemž tento hovor byl provokativní a veden úskočným záměrem. Obviněný vyslovil pochybnost, zda nahrávka splňovala všechny zákonné náležitosti, aby mohla být použita jako důkaz, jelikož volající (zástupce pojišťovny) nesdělil zřetelně a srozumitelně, že hovor je nahráván, a nedotázal se na souhlas s pořízením takového záznamu. Druhá dovolací námitka směřovala k porušení principu subsidiarity trestní represe. Obviněný namítl, že jednáním popsáním ve výroku soudu měla vzniknout škoda jen ve výši 4 000 Kč, která se neblížila ani hranici škody nikoli nepatrné. Navíc fakticky vůbec nevznikla škoda, jelikož trestný čin pojistného podvodu je předčasně dokonaným činem. Připustil, že byl v minulosti pro shodnou trestnou činnost odsouzen, ale šlo o rozsudek z roku 2008 a odsouzení bylo zahlazeno, přičemž od spáchání této shodné trestné činnosti v roce 2004 uplynula dlouhá doba.

5. Obviněný závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a aby přikázal Krajskému soudu v Brně věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

6. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání podřadil pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s jistou dávkou benevolence námitky obviněného, vztahující se k subjektivní stránce přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a k neuplatnění zásady subsidiarity trestní represe. Ve vztahu k argumentaci týkající se zavinění ve formě minimálně nepřímého úmyslu státní zástupce uvedl, že úmysl obviněného vyplývá z charakteru a způsobu jeho jednání vůči Generali České pojišťovně, a. s. Informace, které sdělil v rámci telefonického rozhoru uskutečněného dne 2. 1. 2020, byly zjevně nepravdivé. Obviněný opakovaně uvedl, že se neléčil s pravým kolenem, ačkoli ve skutečnosti podstoupil dne 4. 10. 2002 artroskopickou operaci. Jestliže byl obviněný přesvědčen o neregulérnosti provedeného telefonického rozhovoru, mohl si stěžovat na tento postup a mohl rovněž vyvrátit poskytnuté informace svou pozdější aktivitou, kterou by popřel pravdivost neexistence léčení pravého kolene, což však neučinil. Státní zástupce neshledal opodstatněnými ani námitky k uplatnění zásady subsidiarity trestní represe. V posuzovaném případě nešlo o ojedinělé a hraniční vybočení obviněného z běžného rámce uplatňování nároků z pojistných vztahů, na které by postačovala reakce v podobě občanskoprávní odpovědnosti. Informace, které obviněný poskytl o zdravotním stavu, byly určující pro následné vyplacení pojistného plnění z důvodu odškodnění trvalých následků. Pojistný podvod byl detekován kontrolními mechanismy Generali České pojišťovny, a. s., podle kterých obviněný, jak vysvětlil svědek J. N., specialista řízení operačních rizik, vykazoval příznaky rizikového klienta vzhledem k jeho dříve evidovaným záměrům uvádět pojišťovny v omyl, a proto bez takové kontroly by obviněný mohl snáze pokročit k neoprávněnému získání finančních prostředků.

7. Státní zástupce závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání jako zjevně neopodstatněné.

III. Důvodnost dovolání

8. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. obviněným prostřednictvím obhájce [§ 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.), avšak je zjevně neopodstatněné.

9. Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2021) je dán,

jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoli z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly právně posouzeny v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva.

10. S určitou mírou tolerance lze považovat za podřaditelnou pod uplatněný dovolací důvod námitku obviněného týkající se nedostatku zavinění ve formě úmyslu a námitku, kterou se domáhal uplatnění zásady subsidiarity trestní represe.

11. K námitce chybějícího úmyslu lze obecně uvést, že zavinění vyjadřuje vnitřní vztah pachatele k následku jeho jednání. Zavinění je takovým psychickým stavem pachatele, který nelze přímo pozorovat, a na zavinění lze proto usuzovat ze všech okolností případu, za kterých došlo ke spáchání trestného činu. Může to být i určité chování pachatele, neboť i jednání je projevem vůle. Závěr o zavinění pachatele přitom musí být vždy podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (viz např. rozhodnutí publikovaná pod č. [62/1973](#) a č. [41/1976](#) Sb. rozh. tr. a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 5. 2010, sp. zn. [8 Tdo 394/2010](#), nebo ze dne 13. 2. 2019, sp. zn. [7 Tdo 1380/2018](#)).

12. Soudy obou stupňů respektovaly uvedená pravidla v projednávané věci, neboť si pro své závěry o naplnění subjektivní stránky posuzovaného trestného činu opatřily dostatek důkazů. Je tak zřejmé, že obviněný jednal (přínejmenším) v úmyslu nepřímém podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. K tomu Nejvyšší soud doplňuje, že obviněný činil aktivní kroky k neoprávněnému získání prostředků z pojistné smlouvy. Nepravdivé skutečnosti uvedl v rámci telefonického hovoru s likvidátorem pojistné události dne 2. 1. 2020, přičemž tento telefonický hovor navazoval na uplatnění nároku ze dne 7. 11. 2019, a to z pojistné události, ke které došlo dne 19. 6. 2018, tudíž je namístě odmítnout argumentaci obhajoby, že s ohledem na dobu, která uplynula od operace pravého kolene (dne 4. 10. 2002), si na ni během telefonického hovoru již nevzpomněl. Obviněný proto nemohl být zaskočen telefonickým hovorem ze dne 2. 1. 2020, jak tvrdí, a pokud uplatnil svůj nárok na pojistné plnění, mohl i předpokládat, že pojišťovna si bude tyto skutečnosti ověřovat, mimo jiné telefonicky. Měl dostatek času ověřit si informace, navíc za situace, když šlo o zranění pravého kolene, které mu bylo v roce 2002 operováno. Obviněný je svéprávnou a v oboru znalou osobou (v minulosti pracoval pro pojišťovny), která měla zkušenosti s uzavíráním pojištění a uplatňováním požadavků na plnění z těchto smluvních vztahů. Zvolený přístup obchodní společnosti Generali České pojišťovny, a. s., jímž se zajišťovala kontrola podmínek možného vyplacení pojistného plnění, které by jinak nebylo kryto pojistnou smlouvou, nestavěl obviněného do role pasivního objektu. Při telefonickém hovoru opakovaně potvrdil, že se v minulosti neléčil s poraněním pravého kolene, ačkoliv ho k odpovědi nikdo nenutil. Obviněný mohl uvést, že si nevzpomíná, což uvedl při dotazu na léčení s levým kolenem, případně mu nic nebránilo uvést, že má problémy s pamětí, a proto si není jistý. Nic takového však nevyplývá z nahrávky telefonního rozhovoru.

13. Obviněný v souvislosti se zmíněným telefonickým rozhovorem ze dne 2. 1. 2020 vyslovil pochybnost, zda jeho nahrávka splňovala všechny zákonné náležitosti, aby mohla být použita jako důkaz. S touto procesní (tedy v zásadě se nacházející již mimo uplatněný hmotněprávní dovolací důvod) námitkou se Nejvyšší soud neztotožnil. Podle § 89 odst. 2 tr. ř. může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. V trestním řízení podle § 89 odst. 3 tr. ř. nesmí být použit důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení, s výjimkou případu, kdy se použije jako důkaz proti osobě, která použila takového donucení nebo hrozby donucení. Otázku, zda byl určitý důkaz získán nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení, řeší každý orgán

činný v trestním řízení samostatně, konečné rozhodnutí v tomto směru pak přísluší soudu (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 1998, sp. zn. [I. ÚS 484/97](#)). Nezákonné donucení může mít jakoukoli podobu a z povahy věci vyplývá, že půjde zejména o fyzické donucení (násilí), ale i o hrozbu nezákonným donucením, která představuje spíše psychické působení na vůli osoby, od níž byl takový důkaz získán (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1348). Nahrávka telefonického rozhovoru ze dne 2. 1. 2020 mezi obviněným a zaměstnancem Generali České pojišťovny, a. s., nevykazuje znaky nezákonného donucení, a proto nemůže jít o nezákonný důkaz v daném smyslu. Znak nezákonného donucení nelze v obdobné situaci shledat pouze v tom, že volající (zástupce pojišťovny) explicitně nesdělil volanému, že telefonický hovor je nahráván, a nedotázal se ho na souhlas s pořízením takového záznamu (viz také rozhodnutí publikované pod č. [7/2008](#) Sb. rozh. tr.), zejména pokud volající zřetelně deklaroval své postavení a smysl hovoru a celá komunikace byla zjevně srozumitelná. Nelze se ztotožnit ani s námitkou obviněného, že daný hovor byl provokativní s úskočným záměrem, pokud si pojišťovna hodlala ověřit poskytnuté informace, u nichž měla pochybnosti o pravdivosti. Je to naopak standardní postup, který může předcházet komplikacím vzniklým v důsledku nedostatečné pozornosti při vyplňování podkladů pro přiznání nároku na pojistné plnění. V projednávané věci pojišťovna vycházela z informací, které měla uvedeny v žádosti o přiznání odškodnění trvalého následku po úrazu pravého kolene ze dne 19. 6. 2018, a současně měla informace od svědka J. N., specialisty řízení rizik, podle nichž obviněný měl v minulosti operaci pravého kolene, což bylo v rozporu s jeho písemnou žádostí. Ověření této skutečnosti tedy bylo namístě a důkaz o něm není nezákonný.

14. V rámci výše uvedené námítky týkající se zavinění obviněný vytkl také extrémní nesoulad mezi skutkovými zjištěními soudu a listinným důkazem, konkrétně lékařskou zprávou MUDr. H. L. Poukázal na skutečnost, že v době jednání trpěl, mimo jiné, poruchami paměti, byla u něj shledána psychická heredita a byl v invalidním důchodu pro psychiatrickou diagnózu, přičemž z posudku o invaliditě (který se v trestním spise nenachází) dovodil, že má problémy s pamětí. Soudy navíc nevyhověly jeho návrhu na výslech svědkyně MUDr. H. L., případně nepřistoupily k jím navrhovanému vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nejde o námitku tzv. extrémního nesouladu provedených důkazů se skutkovými zjištěními soudu, a to ani formou opomenutých důkazů. Telefonický rozhovor ze dne 2. 1. 2018 a jeho obsah byl jednoznačně prokázán, jelikož byl nahrán a nahrávka tohoto hovoru byla provedena soudem jako důkaz. Tento důkaz je v souladu se svědeckou výpovědí J. N., specialistou řízení operačních rizik poškozené společnosti. Žádný důkaz pak nebyl opomenutý, protože zmíněnou lékařskou zprávou a navrženým výslechem svědkyně MUDr. H. L., případně navrženým zpracováním znaleckého posudku, se zabýval odvolací soud jak samostatně, tak v kontextu s ostatními důkazy. Odvolací soud zdůraznil, že důkaz lékařskou zprávou MUDr. H. L., případně její výslech jako svědkyně, nebylo třeba provádět, protože skutkový stav byl bezpečně zjištěn na základě ostatních důkazů provedených u hlavního líčení. Důkazní řízení netrpí vadou tzv. opomenutých důkazů, a tedy zmíněným postupem soudů nemohlo dojít ani k porušení ústavně zaručeného základního práva obviněného na spravedlivé soudní řízení.

15. Argumentace obviněného, že v době telefonického rozhovoru dne 2. 1. 2018 trpěl mimo jiné poruchami paměti (což mělo vyplývat ze zmíněné lékařské zprávy), předložená v souvislosti se skutečností, že v době, kdy byl dotazován na okolnosti operace pravého kolene, nebyl na to připraven, která se udála v roce 2002 (tedy 16 let před tímto telefonickým hovorem), směřuje rovněž k otázce naplnění subjektivní stránky ve formě úmyslu. Zde Nejvyšší soud odkazuje na své závěry uvedené výše pod bodem 12. tohoto usnesení a navíc dodává, že lze souhlasit s odvolacím soudem, který z lékařské zprávy dovodil pouze subjektivní stesky obviněného, že je úzkostný, nesoustředěný, roztěkaný, stále něco zapomíná a má strach, aby nešlo o nějaké onemocnění mozku. Lékařka uzavřela, že u obviněného byla diagnostikovaná depresivní porucha s panickými atakami u disponované osobnosti. Z této zprávy nijak nevyplynulo, že by si obviněný nebyl schopen vzpomenout

po 16 letech na operaci pravého kolene, což je poměrně zásadní zásah do tělesné integrity. Současně je nutné zdůraznit, že obviněný nemohl být dotazem pracovníka pojišťovny při telefonickém rozhovoru zaskočen a nebyl nucen si rychle vzpomenout na událost starou 16 let, neboť, jak již bylo zmíněno, uplatnil pojistný nárok za poranění pravého kolene v roce 2018, v oboru nějakou dobu pracoval a musel si být vědom, že pokud bude řešeno odškodnění trvalých následků, jako v tomto případě, může dojít k takovému ověřování. Lze tedy uzavřít, že daná lékařská zpráva sama o sobě nevyvolává pochybnosti o naplnění subjektivní stránky projednávaného trestného činu ve formě minimálně nepřímého úmyslu.

16. Pod uplatněný dovolací důvod je podřaditelná, avšak rovněž zjevně neopodstatněná i námitka týkající se zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Zde Nejvyšší soud především uvádí, že zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je v případě méně závažných trestných činů korigován zásadou subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Společenskou škodlivost je třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s odkazem na zásadu subsidiarity trestní represe nemá být trestněprávně postižen z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska dolní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem *ultima ratio*, z něhož vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné (viz stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpjn 301/2012](#), publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.).

17. Pokud obviněný namítal, že jednáním popsáním ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně měla vzniknout škoda jen ve výši 4 000 Kč, která se neblíží ani hranici škody nikoliv nepatrné, pak tomuto konstatování nelze nic vytknout. Nicméně je nutné zdůraznit, že jakákoliv škoda není znakem základní skutkové podstaty přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, ale až skutkových podstat kvalifikovaných. Současně nejde ani o zanedbatelnou částku (např. v rádech stokorun). Tento přečin představuje předčasně dokonaný trestný čin, jehož skutková podstata zahrnuje jednání, které je svou povahou reálně pokusem, tudíž k naplnění jejích znaků není nutný faktický vznik škody. Postačí, jak tomu nastalo i v projednávané věci, pokud obviněný uvedl nepravdivý údaj při uplatnění práva na pojistné plnění.

18. Nejvyšší soud rovněž nesouhlasí s tvrzením obviněného, podle něhož posuzovaný skutek neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 tr. zákoníku. Částka, kterou by obviněný získal v případě úspěšně uplatněného nároku, není sice vysoká, ale je nutné zohlednit kromě toho, že svým jednáním naplnil formální znaky přečinu pojistného podvodu podle § 210 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, charakter trestné činnosti, způsob provedení činu a osobu obviněného. Obviněný se v minulosti pohyboval v oblasti pojišťovnictví, pracoval zde a znal její zákonitosti. Nutno také poukázat na to, že u něj nešlo o ojedinělé vybočení z jinak bezúhonného a řádného života, jelikož je osobou, která již v minulosti těžila neoprávněný majetkový prospěch z pětinasobného trestného činu pojistného podvodu a pokusu trestného činu podvodu, kterých se obdobně jako v projednávané věci dopustil především sdělováním nepravdivých a hrubě zkreslených údajů při uplatnění nároku na plnění z pojistných smluv, byť toto odsouzení je již zahlazeno. Navíc, krátce před tím, než se dopustil nyní posuzovaného přečinu, bylo dne 27. 11. 2019 (s datem právní moci dne 17. 12. 2019) podmíněně zastaveno další trestní stíhání obviněného, vedené Okresním

soudem v Blansku pod sp. zn. 14 T 159/2019. Obviněný se tedy dopustil trestné činnosti právě ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání. Z těchto důvodů úmyslné protiprávní jednání obviněného vybočilo z rámce civilních vztahů a stalo se natolik společensky škodlivým, že bylo třeba na něj reagovat prostředky trestního práva. Výši škody, ke které jednání obviněného směřovalo, pak soud správně zohlednil ve výměře uloženého trestu u dolní hranice zákonné trestní sazby.

19. Souhrnně řečeno, námitky uvedené v dovolání obviněného zčásti nejsou podřaditelné pod uplatněný (ani jiný) dovolací důvod a zčásti sice odpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu, avšak jsou neopodstatněné. Nejvyšší soud proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné.